

STOLYPINILAISEN „TYÖVÄEN“-PUOLUEEN LEIRISTÄ

„Nasha Zarjan” 6., 7. ja 8. numero on omistettu etupäässä vaalikamppailulle ja vaaliohjelmalle. Likvidaattorien katso-
musten olemusta on tätä aihetta koskevissa kirjoituksissa
verhottu tavattoman lukuisilla hyvin paisutetuilla, vaivoin
kyhätyillä ja mahtipontisilla fraaseilla, joissa puhutaan
„proletariaatin mobilisoinnista taisteluun”, „joukkojen
laajamittaisesta ja avoimesta mobilisoinnista”, „omatoimis-
ten työläisten poliittisista joukkojärjestöistä”, „itsehallin-
nollisista kollektiiveista”, „itsetietoisista työläisistä” j.n.e.
y.m.s. Juri Tshatski on sanonut jopa niinkin, että vaali-
ohjelmaa ei ole vain „harkittava”, vaan on se myös
„aistittava”... Nämä fraasit, jotka saanevat kymnaasilais-
pojat ja -tytöt riemastumaan, huumaavat lukijan ja „laske-
vat sumua”, jonka seassa salakuljetus ei ole enää vaikeaa.

Niinpä esim. hra Juri Tshatski ylistelee vaaliohjelman
merkitystä ja yhtenäisen vaaliohjelman tärkeyttä. „Mitä
suurimman merkityksen”, hän kirjoittaa, „me annamme
sille, että sosialidemokraattinen duumaryhmä hyväksyy
(ohjelman), mutta kuitenkin sillä välttämättömällä ehdolla,
ettei tämä duumaryhmä lähde pienimmän vastuksen tielle
eikä hyväksy ohjelmaa, jota sille ovat tyrkyttäneet ulko-
maiset kerhot”.

Juuri niin on sanottu. Ja se ei ole „jutkujen” ja emigrant-
tien kimppuun usutteleva mustasotnialainen äänenkannat-
taja, vaan „socialidemokraattinen” äänenkannattaja! Mihin
halpamaisuuteen onkaan täytynyt alentua noiden herrojen,
kun he, sen sijaan että selittäisivät *oman* ohjelmansa ja
„ulkomaisten kerhojen” ohjelman välisen periaatteellisen
eron, meluavat ulkomaisuutta vastaan!

Juri Tshatski on tällöin niin taitamaton, että lörpöttää julki, minkä kerhon nimissä hän ajaa likvidaattoruuslinjaansa: „mahdollisen keskittymisen aineksena”, kirjoittaa hän, „on ryhmä sosialidemokraattisia (??) työntekijöitä, jotka ovat läheisessä yhteydessä julkiseen työväenliikkeeseen („Nasha Zarjan” kautta, niinkö?) ja joiden asema käy yhä kestävämmäksi”... (ja piirteet yhä liberaalisemmiksi)... „tarkoitamme varsinkin Pietaria”...

Pitäisi puhua suoraan, hyvät herrat! Piilosilla olo on halpamaista ja tyhmää: „keskittymisen aineksena”, suoraan sanoen (likvidaattoruuden) keskuksena te pidätte — ja syystä kylläkin — pietarilaisen „Nasha Zarjan” avustajain ryhmää. Naskalia et piilota pussiin.

L. Martov yrittää piilottaa naskalin kertaillemalla legaalisia väittämiä sosialidemokraattien ohjelmasta vaaliohjelman perustaksi. Tällöin hän puhuu kauniita sanoja siitä, ettei pidä mistään „kieltäytyä”, mitään „typistää”. Näin on 7.—8. numerossa, s. 48. Mutta s. 54 saamme loppukappaleesta lukea:

„Koko vaalikamppailua meidän (? nähtävästi „Nasha Zarjan” ja „Delo Zhiznin”) on käytävä lippunamme (sic! *) proletariaatin taistelu poliittisen itsemääräytymisvapautensa puolesta, sen puolesta, että proletariaatilla olisi oikeus omata luokkapuolueensa ja kehittää vapaasti toimintaansa, osallistua poliittiseen elämään itsenäisenä järjestyneenä voimana. Tätä periaatetta palvelemaan on alistettava niin vaaliagitaation sisältö kuin myös vaalitaktiikan ja vaaleja edeltävän järjestelytyön menetelmät”.

Kerrassaan mainio esitys *liberaalisesta* työväen vaali-ohjelmasta! Työläissosialidemokraatti „käy kamppailua lippunaan” taistelu *koko kansan* vapauden puolesta, demokraattisen tasavallan puolesta. Työläisliberaali kamppailee „oikeudesta omata luokkapuolueensa (brentanolaisessa, sosialiliberaalisessa mielessä)”. Kun alistetaan palvelemaan sellaista periaatetta, niin se juuri onkin demokraattien asian kavaltamista. Sitähän liberaaliset porvarit ja ovelat hallitusmiehet vain tahtovatkin, että työläiset taistelisivat „poliittisen itsemääräytymis”-vapautensa eikä koko maan vapauden puolesta — Martov on antanut muunnelman Levitskin kaavasta: „ei hegemoniaa, vaan luokkapuolue”!

* — sillä tavalla *Toim.*

Martov on esittänyt aidoimman „uusekonomismin” tunnuksen. Ekonomistit sanoivat: työläisille taloudellinen, liberaaleille poliittinen taistelu. Uusekonomistit, likvidaattorit, sanovat: vaaliagitaatio on koko sisällöltään alistettava palvelemaan periaatetta: työläisten taistelu oikeudesta omata luokkapuolueensa.

Tajuaako Martov sanojensa merkityksen? Tajuaako hän, että ne merkitsevät proletariaatin luopumista vallankumouksesta: „herrat liberaalit, vuonna 1905 me nostimme vastoin tahtoaanne vallankumoukseen yleensä joukot ja muun muassa talonpojat, taistelimme kansan vapauden puolesta välittämättä siitä, että liberaalit ponnistelivat pysäyttääkseen taistelun puolinaisen vapauden tienoille; tästä lähin emme rupea „intoilemaan” ja tulemme taistelemaan luokkapuolueemme vapauden puolesta”. „Vehiläiset”, vastavallankumoukselliset liberaalit (vrt. varsinkin Izgojevin sepustuksia) eivät vaadikaan työläisiltä mitään muuta. Liberaalit eivät kiistä työläisten oikeutta omata luokkapuolueensa. He kiistävät proletariaatin, ainoan loppuun saakka vallankumouksellisen luokan, „oikeuden” nostattaa *pojakerroksia* taisteluun liberaaleista piittämättä ja jopa liberaaleja vastaankin.

Luvattuaan olla „kieltäytymättä” ja „typistämättä” Martov on *typistänyt* sosialidemokraattien vaaliohjelmaa nimenomaan niin, että se tyydyttäisi täydellisesti Larinia, Potresovia, Prokopovitshia, Izgojevia.

Katsokaapa, miten Martov arvostelee puolueen (vuoden 1908 joulukuun) päätöslauselmaa taktiikasta. „Epäonnistunut lauseke”, sanoo hän „askelesta tiellä, joka johtaa porvarilliseksi monarkiaksi muuttumiseen”, sillä „siinä häipyä absolutismin kannattajain ja maa-aateliston keskeistä vallanjakoa kohti otetun *taka*-askelen reaalisuus”, „siitä puuttuu luokkien” — nähtävästi liberaalisten porvarien ja maaorjuuttajien! — „ratkaisevan yhteenoton momentti”. Sen, että liberaaliset porvarit *pelästyivät* vv. 1905—1907 „ratkaisevaa yhteenottoa” feodaalien kanssa katsoen paremmaksi „ottaa ratkaisevasti yhteen” työläisten ja talonpoikien kanssa, Martov unohtaa (niinkuin sen unohtavat liberaalitkin, jotka syyttävät työläisiä „hillittömyyksistä”). Martov näkee „taka-askelen”, jonka itsevaltius on ottanut maaorjuuttajia kohti (puolueen päätöslauselmassa on osoitettu *selvästi* tuo askel: „maaorjuuttajien vallan ja tulojen

säilyttäminen”). Mutta Martov ei näe „taka-askelta”, jonka liberaaliset porvarit ovat ottaneet *kauemmaksi* demokraatiasta „järjestystä”, monarkiaa kohti, lähemmäksi tilanherroja. Martov ei näe *yhteyttä*, joka on olemassa porvarilliseen monarkiaan johtavalla „tiellä otetun askelen” ja liberaalisen porvariston vastavallankumouksellisuuden, vehiläisyyden *välillä*. Hän ei näe sitä siksi, koska hän itse on „vehiläinen marxilaisten keskuudessa”. Haaveillessaan liberaalien tapaan liberaalisten porvarien „päättävästä yhteenotosta” maaorjuuttajien kanssa hän heittää yli laidan sen historiallisen reaalisuuden, että työläiset ja talonpojat ottavat *vallankumouksellisesti* yhteen maaorjuuttajien kanssa *huolimatta* liberaalien horjumisista, huolimatta edes heidän siirtymisestään järjestyspuolueeseen.

Loppuyhteenveto on tässäkin yhä sama: Martov torjuu puolueen päätöslauselman *liberaalisen* työväenpolitiikan kannalta esittämättä valitettavasti vastapainoksi mitään *omaa* päätöslauselmaansa taktiikasta (vaikka Martovin täytyykin tunnustaa välttämättömäksi, että pohjaudutaan taktiikassa „kesäkuun 3 päivän kauden historiallisen merkityksen” arviointiin!).

Sen tähden täysin ymmärrettävää on, että Martov kirjoittaa: „...työväenpuolueen tulee pyrkiä... kannustamaan omistavat luokat ottamaan askelen tai toisen demokraatista lainsäädäntöä ja perustuslaillisten takeiden laajentamista kohti”... Jokainen liberaali pitää täysin laillisena, että työläiset pyrkivät „kannustamaan *omistavia luokkia*” ottamaan askeleita tai toisia, mutta liberaalin ehtona on, etteivät työläiset rohkenisi kannustaa *omistamattomia* ottamaan „askeleita”, *jotka ovat epämieluisia* liberaaleille. Englannin työläisiä niin peräti turmelleiden englantilaisten liberaalien koko politiikka on sitä, että työläisten suodaan „kannustaa omistavia luokkia”, mutta *ei sallita työläisten* vallata itselleen hegemoniaa koko kansan liikkeessä.

Täysin ymmärrettävää on niin ikään Tshatskin, Martovin ja Danin vihamielisyys „vasemmistoblokki”-taktiikkaa kohtaan. Sillä he eivät tarkoita „vasemmistolaisten” vaali-„blokkia”, vaan Lontoon edustajakokouksen määrittelemää yleistä taktiikkaa, jona on talonpoikien (ja yleensä pikku-porvarien) *tempaaminen* irti kadettien vaikutuksesta; narodnikiryhmien *pakottaminen tekemään valintansa* kadettien ja sosialidemokraattien välillä. Tästä taktiikasta

kieltäytyminen on *luopumista demokratiasta: nyt*, „Stolypinin kauden” jälkeen, „kadettien stolypinilaisen liberalismiin” urotekojen jälkeen (Miljukovin lontoolaistunnus: „hänen ylhäisyytensä oppositio!”), „*Vehin*” jälkeen sitä voivat olla näkemättä vain stolypinilaiset sosialidemokraatit.

Ei pidä rakennella itselleen tuulentupia: vaaliohjelmaa meillä on *kaksi* — se on tosiasia. Eikä siitä päästä fraaseja puhumalla, harmittelemalla ja toivomalla. Toisena on puolueen päätöksiin pohjautuva yllä esittämämme ohjelma. Toisena — Potresovin ja Larinin ohjelma, jota Levitski, Juri Tshatski ja kumpp. ovat kehitelleet ja täydentäneet ja jota Martov on kaunistellut. Tämä viimeksi mainittu, *muka sosialidemokraattinen*, ohjelma on itse asiassa *liberaalisen työväenpolitiikan ohjelma*.

Ken ei ole ymmärtänyt eroa, näiden *kahden* työväenpolitiikan ohjelman sovittamatonta eroa, hän ei voi käydä *tietoisesti* vaalikamppailua. Häntä odottavat joka askelella pettymykset, „väärinkäsitykset”, koomilliset tai traagilliset erehdykset.

„Sotsial-Demokrat” № 24,
lokakuun 18 (31) pnä 1911

Julkaistaan
„Sotsial-Demokrat” lehden
tekstin mukaan